

ROQUEROLS

Any I - N.º 5 - Revista mensual independent d'informació local, publicada amb el suport del Departament de Cultura de l'Excm. Ajuntament de La Roca

Editorial

Sempre ¡NO!...

Ni tant sols el fred antàrtic que durant els darrers dies ha envaït la nostra terra ha aconseguit congelar la candent actualitat d'un tema ja "històric": el de la presó.

Les darreries del mes de desembre, marcades per la festivitat, avui ja més social que religiosa, de Nadal, també ho han estat per aquest afer: fou precisament el dia de Sant Esteve quan el Consell de Ministres aprovava la declaració d'urgència de la construcció d'una nova presó a La Roca. Els termes exactes (imprescindibles per a qualsevol acció jurídica tendent a neutralitzar i rebatre l'acord) de la declaració són encara desconeguts a hores d'ara (20-1-85): no s'ha publicat al Butlletí Oficial de l'Estat (B. O. E.). ¿Per què? La resposta sembla trobar-se en les accions que el poble de La Roca ha portat a terme en el decurs del mes de gener i en el ressó (no massa equànim, per cert) que se n'han fet els mitjans d'informació barcelonins. ¿Tenen potser por que es doni publicitat al tema? Quan un ha comès una injustícia, i més quan aquest "un" ocupa un càrrec públic, té sempre por a la veritat i a la justícia. L'opinió pública és decisiva en la vida dels polí-

tics, i en aquest cas l'opinió pública estaria de la banda de La Roca, de la banda de la raó.

La solució de la problemàtica de la presó sembla doncs passar per la publicitat i la protesta oberta i decidida. I és en aquesta línia que cal enquadrar-hi la roda de premsa feta a Barcelona i la vaga general del dimecres, dia 16 de gener. Però potser —i ho diem amb l'ànim de fer una crítica constructiva— va mancar una mica de decisió, d'acció. Hi ha moments en la vida dels polítics en que aquests han de penjar l'ètica d'un fil, perquè quan el contrari juga brut...

Un altre aspecte força important d'aquest afer és el de la divisió que ha estat molt explotada per la premsa barcelonina. Caldria, en la mesura que això fos possible, evitar-ho. No ens sembla descabellada la idea que el regidor de La Torreta, Sr. Domingo Fernández, va llençar en la passada assemblea informativa del diumenge, 30 de desembre del 1984: consensuar un emplaçament. Es una possibilitat amb una base racional i força encertada, una possibilitat a estudiar.

De tota manera, el que sí que està molt clar, és que si seguim lluitant, si seguim amb el nostre NO A CAN RIBAS decidits i amb... ni al B.O.E. publiquen la resolució del Consell de Ministres.

Cartes AL DIRECTOR

UN ALTRE TERRORISME

Sr. Director:

El fet terrorista ens acompanya diàriament, sigui per la ràdio, la premsa o la televisió. No hi ha dia que no es parli d'algun acte terrorista.

S'entén normalment per terrorisme "el fet d'agafar una metrallera o una pistola, disparar i acabar amb la vida d'una o més persones". No és d'aquest terrorisme del que avui us vull parlar.

Hi ha un altre terrorisme més sùtil, més intel·ligent, més sàdic, que no mata de cop, sinó lentament, i que de vegades no acaba amb la vida física de la persona escollida, però sí que acaba amb la seva vida psíquica.

Aquest terrorisme és el de la pluma.

Quantes vegades llegim comentaris de la vida d'una persona, atacant la seva dig-

La Revista "Roquerols" agraeix les cartes dels seus lectors i, malgrat tenir-les totes presents, només publicarà, per raons òbvies d'espai, aquelles que jutgi més interessants i actuals, en quant al tema que tracten. Totes les cartes han de poder aparèixer firmades. No publicarem cartes signades amb pseudònims o inicials. Aiximateix, hem de poder comptar amb les dades completes de l'autor, com són el nom, l'adreça (telèfon inclòs) i el núm. del D.N.I. Les cartes han de ser escrites a màquina, a doble espai, i agrairem que tinguin una extensió màxima de 25 línies. Dirigiu-les a: Revista "Roquerols" carrer de Dalt, 23, La Roca.

nitat, la seva conducta personal o política atacant fets indemostrables. Això no ens estranya perquè ens creiem que és la llibertat d'expressió, una llibertat per a mí mal entesa.

Crec que s'ha de dir sempre la veritat, la veritat provada, no els rumors o les suposicions. Perquè aquella persona que és atacada, encara que després es pugui defensar amb el seu dret de rèplica, ha quedat per sempre "tocada". Quan la imatge d'una persona es trenca, és molt difícil de recomposar, i, de vegades, el periodista aprofita l'enemistat personal o l'enveja professional per a destruir, no pas per a construir.

La paraula escrita té tant poder i tanta força que quan s'utilitza en contra de la veritat es pot convertir en un acte terrorista.

Isabel VERA ORDOÑEZ

UN ENCERT DESENCERTAT?

Sr. Director de "Roquerols":

El felicito pel camí que segueix la seva Revista. Però... Sortit el número anterior la última setmana de l'any passat, la seva portada reflexava un idíl·lic paisatge nadalenc, totalment nevat, digne d'un autèntic pessebre. Fou un sentiment poètic dels seus redactors, o per contra una inno-

Passa a la pàgina següent